

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 р 44/2020
15.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Јасминка Станојевић, у предмету предлагача АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Милорад Ј. Поповић из ..., у поступку заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Р4р 41/20 од 25.11.2020. године, донео је дана 15.01.2021. године,

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и потврђује решење Апелационог суда у Београду Р4р 41/20 од 25.11.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Р4р 41/20 од 25.11.2020. године, одбијен је приговор предлагача да се утврди да је у поступку пред Апелационим судом у Београду у предмету Гж1 3197/19, повређено право предлагача на суђење у разумном року, а одбијен је и захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Против наведеног решења предлагач је изјавио жалбу због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредбе члана 17. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку и закључио да је жалба неоснована.

У поступку доношења побијаног решења нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП, на које Врховни касациони суд као другостепени, пази по службеној дужности, а ни повреде из члана 12. ове законске одредбе на коју се указује у жалби, јер побијано решење садржи разлоге о одлучним чињеницама које је имао у виду приликом доношења побијаног решења.

Из списка и разлога побијаног решења произилази да се ради о радном спору који је тужилац покренуо дана 07.05.2013. године, против туженог ЈП Спортско рекреативни пословни центар „Милан Гале Мушкатировић“ из Београда, који је правноснажно окончан пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1310/16 од

20.04.2016. године. Одлуком Уставног суда Уж 4661/2016 од 01.02.2019. године, поништена је наведена пресуда Апелационог суда у Београду и одређено је да исти суд донесе нову одлуку о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 1934/13 од 15.01.2016. године. Списи су под ознаком Гж1 745/19 додељени у рад судији известиоцу, распоређену Годишњим распоредом послова, а решењем од 29.03.2019. године списи су враћени Првом основном суду у Београду, ради допуне поступка. Списи су поново достављени Апелационом суду на одлучивање о жалби дана 14.11.2019. године, добили су нови број Гж1 3197/19 и дати су у рад 20.01.2019. године. Решењем председника Апелационог суда у Београду Су I-2 247/20 од 18.08.2020. године, предмети судије којој је наведени предмет додељен у рад, а којој је одлуком Високог савета судства од 20.07.2020. године престала судијска функција дана 01.08.2020. године због навршења радног века, расподељени су судијама Грађанског одељења за радне спорове који имају прилив. Предмет је изнет на седницу већа дана 11.09.2020. године, када је одлучено да се у том предмету закаже расправа, а применом члана 383. став 4. Закона о парничном поступку. Расправа је заказана за 27.01.2021. године, на коју су позвани тужилац са напоменом ради личног саслушања, тужени и пуномоћници странака.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, а применом одредби Закона о заштити права на суђење у разумном року, првостепени суд је оценио да је приговор неоснован, односно да у конкретном случају поступањем другостепеног суда у наведеном парничном предмету, није повређено право тужиоца на суђење у разумном року.

Неосновано се жалбом указује на погрешну примену материјалног права.

Наиме, одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, број 98/2006), прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Службени лист СЦГ“ – Међународни уговори, број 9/2003, 5/2005 и 7/2007, „Службени гласник РС“ – Међународни уговори, број 12/2010 и 10/2015), између осталог, прописано је да свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу Закона.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15), прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року, уважавају се све околности предметног суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски разлози за заказивање рочишта и главног претреса и изразу одлуке.

Полазећи од наведених материјално правних одредби у контексту утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да је првостепени суд одлучујући о приговору предлагача правилно оценио све утврђене чињенице битне за одлуку у овој правној ствари и приликом доношења побијаног решења узео у обзир све напред наведене околности. Чињеница да поступак пред другостепеним судом још увек није окончан, имајући у виду и у међувремену проглашено ванредно стање 15.03.2020. године, те да је одлуком Народне скупштине Републике Србије („Службени гласник РС“ број 65 од 06.05.2020. године) укинута са даном објављивања, се такође мора узети у обзир, као и чињеница да ће суд морати расправу и одлуку о жалби донети у разумном року, као и да у досадашњем поступању другостепеног суда, имајући у виду све околности које су наведене у разлозима побијаног решења, не указују на такве пропусте суда који би за последицу имали повреду права на суђење у разумном року.

Из наведених разлога, а применом члана 18. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучено је као у изреци. Предлагачу нису досуђени трошкови поступка, применом члана 153. став 1. и члана 154. ЗПП, у вези члана 30. ЗВП, јер у овом поступку није успео.

Судија
Јасминка Станојевић, с.р.

Поука о правном леку

Против овог решења није дозвољена жалба.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић